

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap.

Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a

KIADÓHIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, április 21.

1872.

17 szám.

GYÜJTŐKNEK

öt előfizető után

tiszteletpeldány jár.

Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. sz.

ide küldendő mindenféle
kézirát, mely »LUDAS
MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

Volt nekem egy jó barátom
Az isten nyugossa meg,
Eszén holt meg, mert csakugyan
Nem is soká volt beteg
Mig szólhatott, megigérte
Hogy mihelyest ő meghal
Megirja majd nékem menyből
Mi ujságot lát, és hall.
Mert hogy ottan esik néha
Holmi ujság, gondoltam,
És ezen gyanításomra
Ily plánomot koholtam :
Szűk az idő szűk a kenyér
S mindenféle a mi van,
Csak ujságíró van kevés
Flegmatikus hazánkban.
Azért tán nem lesz bolondság
Prenumerátzióra
Menyből jövő ujságokat
Pakolni postalóra.

Nem volt még egy nemzetnek se
Soha ilyen ujsága,
Ebből meglátszik a magyar
Originalissága.
Magamnak is ha nem csordul
Tán csak cseppen valami,
Legalább fót lesz a zsákon
E tentamen calami.
Szép plánom volt de megfojtá
A bölcsőben két dolog,
Egyik az ált ellent, mivel
Elgondoltam előre :
Hogy bizonyosan nem kapnék
Sok előfizetőre.
Mert már mennyel, mennyországgal,
Mennyei koronával,
Keveset gondol a Magyar
Minden Hallelujával.

Csak a maga dolgához lát
Jó ha néha Istenéhez
Egy két sóhajtást bocsát.
Más az, hogy nem szórják már ki
A mennyei titkokat,
Fülelhetnél mig kívülről
Megsejthetnéd azokat.

A kik a táblánál ülnek,
 Nem szokták ki fecsegni,
 Nem szokták utcára halló
 Nagy lármával cseregni.
 Még inkább nem méltóztatnak
 Ők arra senki fiát,
 Hogy vele fel is tartanak
 A correspondentiát.
 Nékem az én jó barátom,
 Bár szegény mig meg nem holt,
 Igaz, jó és magyarszívű
 Szava tartó ember volt,
 Még is csak csupán egyszer irt
 Először s utoljára;
 Mért nem többször, leveléből
 Rá akadsz az okára.
 De hogy sokat ne beszéljünk
 Imhol van a levele:
 Meg szállita, Isten veled
 Jó barátom odale!
 Tán el is untad már várni
 Megigért leveletem,
 Jaj pajtás ez a fogadás
 Zseniroz már engemet.
 Tudod hogy kikkel gyermeki
 Időnket együtt éltük,
 Forró barátságot vetve
 Egymást szeretni véltük.
 Ha egymásik közülünk
 Valami polcra kapott.

Biz azután szégyelt nekünk
 Emelteni kalapot.
 Nekem nem ily kopott kalap,
 Hanem olyan korona
 Fedi fejem, melyet maga
 A fő boldogság fona.
 Már vebetnél-e a földön
 Egy koronás királyon
 Annyit, hogy néked hetenként
 Ujságokat firkáljon?
 Pedig a még sárkorona,
 Bár Dávid fent volt vele
 De bezzeg mikor ide jött
 Szeme szája eltele.
 Itt kap az ember koronát!
 Csak látnád az enyémet,
 Erről a földi királyok
 Sem varrhatnak ám himet.
 Száz nap, ezer fixa stellák
 Fényeik ragyogása,
 Hozzá képepest csak szent Iván
 Bogarak csillogása
 Hát én irkáljak e néked?
 Néked te por és semmi,
 Ti szoktátotok hitvány férgek
 Azt egymást közt és nem mi.
 Ez tehát semel pro semper
 Absque contumátia,
 Irom most és csupán csak ez
 Speciali gratia.

(Folyt. kövltk.)

Az angyal.

Plebános. Megtudnád e mondani fiam, kik
 az istennek legjelesebb teremtményei?

Gyermek. Az angyalok és emberek.

Plebános. Láttál e már te angyalt?

Gyermek. Igen is láttam.

Plebános. No fiam, vigyáz a kérdésre,
 azt kérdem láttál e már angyalt?

Gyermek. Láttam bizony.

Plebános. Hát aztán milyen volt az az
 angyal?

Gyermek. Egészen fehér, mint valami
 kisértet.

Plebános. Hát aztán hol láttad?

Gyermek. Éd's anyám a mult héten jó-
 kor felköltött, hogy hajtsam ki a sertéseket, akkor
 láttam, hogy tisztelendő ur ablakán egy fehér alak
 mászott ki, kinek azt mondta tisztelendő ur:
 „páh angyal!”

Morpheus karjai.

Fényes mulatságból kísérte haza a Mademoi-
 selle-t költői phantasticus gardemonsieurje. Haza
 érve a lovag e szavakkal vett bucsut:

Ugy is tudom, hogy nagysád mindjárt Mor-
 pheuskarjai közé veti magát, szép álmokat kívánok.

„Uram! ön tulmegy az illemen, midőn becs-
 telen szavaival gyanusítani merészel!” volt a ki-
 fejezést félreértő s Morpheust valami „légyott”
 hajhászó lovagnak tekintő hölgy válasza.

Erkölesi bizonyítvány.

M. Dani eredeti egy jegyző. Egyszer K. P. polgár-
 társnak, ki orgazdasággal volt gyanusitva, ilyen erkölesi
 bizonyítványt adott.

„Hogy K. P. sz. péteri lakos, mindig becsületes em-
 ber volt teljes életében és soha semmiféle tolvajságban,
 orgazdaságban nem találtatott és még büntetve sem volt;
 bizonyitom. Ne legyek becsületes ember ha nem igaz.

M. D a n i, jegyző.

Eredeti levelek Hevesből.

Méltóságos Ludas-principális ur!

Van itt Hevesmegyében egy érdemekben öszült, törzsökös nemes birtokos polgár, a ki is először azon szempontból, mert az impertinens néposztályra fogta — miszerint a ludcombot a pecsenyés tálból kinézi, — másodszor pedig azon szempontból, hogy a kor művelődésének megfelelő igények szerint ő is előre haladjon, nevét megváltoztatni akarja, és erre pályázatot hirdet.

Csakhogy az érdemekben megöszült, birtokos polgár urnak, — Tövölgyi Titus „Csodabogar“-ánál is csodálatosabb bogár talált a homlokához ütödni, — mert azt óhajtja, hogy a Szent István koronájához tartozó összes nemzetiségek nyelvére le legyen az ő törzsökös nemes neve fordítva. A pályadíj ötven butella visontai veres bor, nehogy tehát e koncot elkapja előlem valami vállalkozó szellem, sietek bemutatni pályaművem, melynek jeligeje:

Hábet rektum János mester.

1. Tehát először is ad kaptam: Pannonia-Hungaria, legyen a neve magyarul — Virágia — kéretik azonban ez alkalommal tisztelettel a méltóságos principális, figyelmeztesse a betűszedőt, nehogy a hangzatos Virágia név élébe oda csempéssze az igazságügyminiszter nevét.

2. A magyar után nyomba következik a mi régi törvényhozási és parlamentáris nyelvünk, a latin — és így lesz neve az érdemes urnak deákul: *Hunczfutissimus, sequens post hunczfutiorem.*

3. Nagyon természetesen a nemet következik utána, németül pompásan hangzik: *Gazemberger Ritter von Schemmihaus.*

4. Tót nyelven: *pán Latorinszky.*

5. Oláhul: *Domnuli Bivalya burju.*

6. Szerbül: *Mocskosovich, vagy ha netán jobban tet-szenék — Pizkosovich.*

7. Igaz ugyan, hogy Lombardia és Velence elpártoltak tőlünk, de nem is tartoztak Szent István koronájához, mind a mellett mai napig is találkozik holmi citrom és fügével bevándorló olasz, tehát álljon itt olaszul is: *Signor Givagniano.*

8. Cigány zenészeink világhírűek, tehát méltók a felemlítésre, tehát cigányul: *Szárax darabiszkhérró, tor-kodon degyábole, csuszandela.*

9. Édes, édes Jézusom, hogy a te emankicibált pa-
lestinai nyelvéről se feledkezzem meg, kiteszem zsidóul is: *Schneister krih af deinen Kopf,*

Most mondja meg principális uram, megérdemlem-e a pályadíjt?

*Joskó Zavravecz,
pénzégető.*

Ha ötven butella veres bor helyett ugyanannyi mo-gyoró-pálca volna a pályadíj, akkor igenis kend Joskó megérdemelné.

Matyi.

Páter Trity-trotynak.

Strossmájerre haragszik

A vatikán s pápa,

Mert nem bujt be a sötét

Ijesztő tógába

Mért haragszol rá te is?

Tán hogy okos ember? . . .

Páter Trity-troty, várjuk azt

Hogy még ilyet rendelj:

Apáturság lesz Bugyi,

Bibornok a Makutyi,

S Ludas Matyi — prépost.

Az a bizonyos lap feljajdul azon erkölcsi romlottságon, melyet a baloldal befolyása a népre eszközölt.

Vedd ki a saját kancsal szemedből a rácztüskét s azután tekints felebarátod szemei közé.

Si tacuisses

Adomák.

Nagy vásár volt Czigándon, a sok komédiás, kötél-tánczos s panoráma mutogatóknak a leg-szebb kilátásuk volt egy kis torokbajra.

Erzsó asszony is elment tejfeles száju fiával nézni a rendkívüli mutatványokat természetesen a „felső régiókba“ (vulgo „kakasülő.“) Ő csak meg volt valahogy, de fia nem bírván tovább az állvabáméskodás háládatlan dicsőségét, letelepedett a deszkázatra. Anyja a legnagyobb irigységgel nézte egy darabig a jó állapotot, majd ez nem használván megszólalt:

„Tee fió neem iellik az.

No má mié? vág vissza ez — nem laátya kee, hogy az urfiak is ülnek amott az első ló-zsikbaa?

A cigándi szobaleány mutatni akarván fi-nom műveltségét, az öt nagy szerelmében mulat-tatni akaró házi inas előtt, így szólott hozzá:

„Ugyan, hallja, z s i n ó r o z z a egy kicsit magát, utoljára még a s z u h á r é k b a n sem togya tudni magát m a t u r á l n i.“

Az országgyűlés berekesztésekor.

Mondja aztán valaki, hogy Magyarország nem önálló ország.

Divatos népdal.

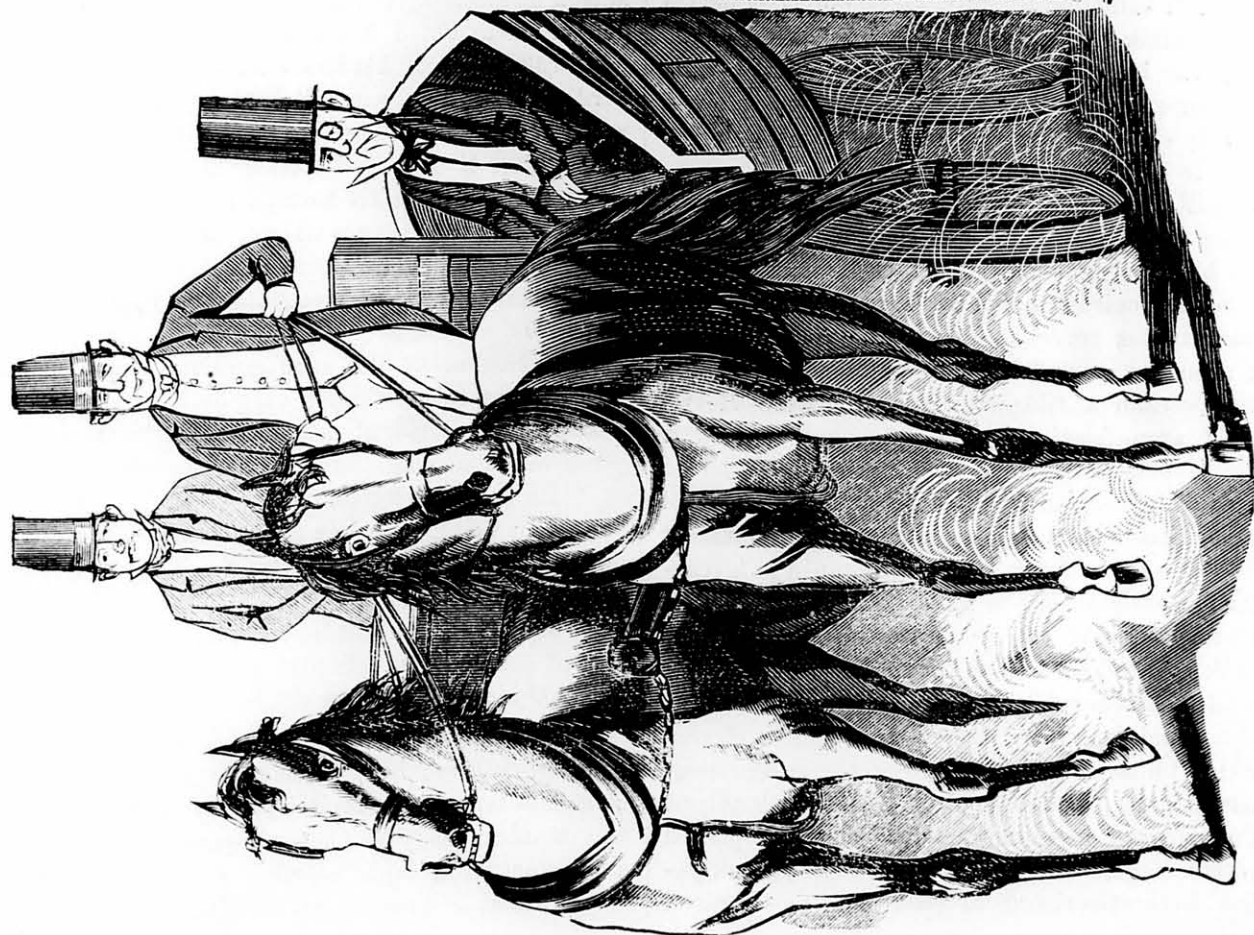
Jaj de fáj! jaj de fáj! jaj de fáj a szívem érted,
Kázmérkendő fakilints,
Kenyér meg egy darab sincs,
Rongyos nadrág zsebóra,
Nem vág a ki tempóra.

Jaj de fáj! jaj de fáj! jaj de fáj a szívem érted!
Arany óra adósság
De keserves uraság.

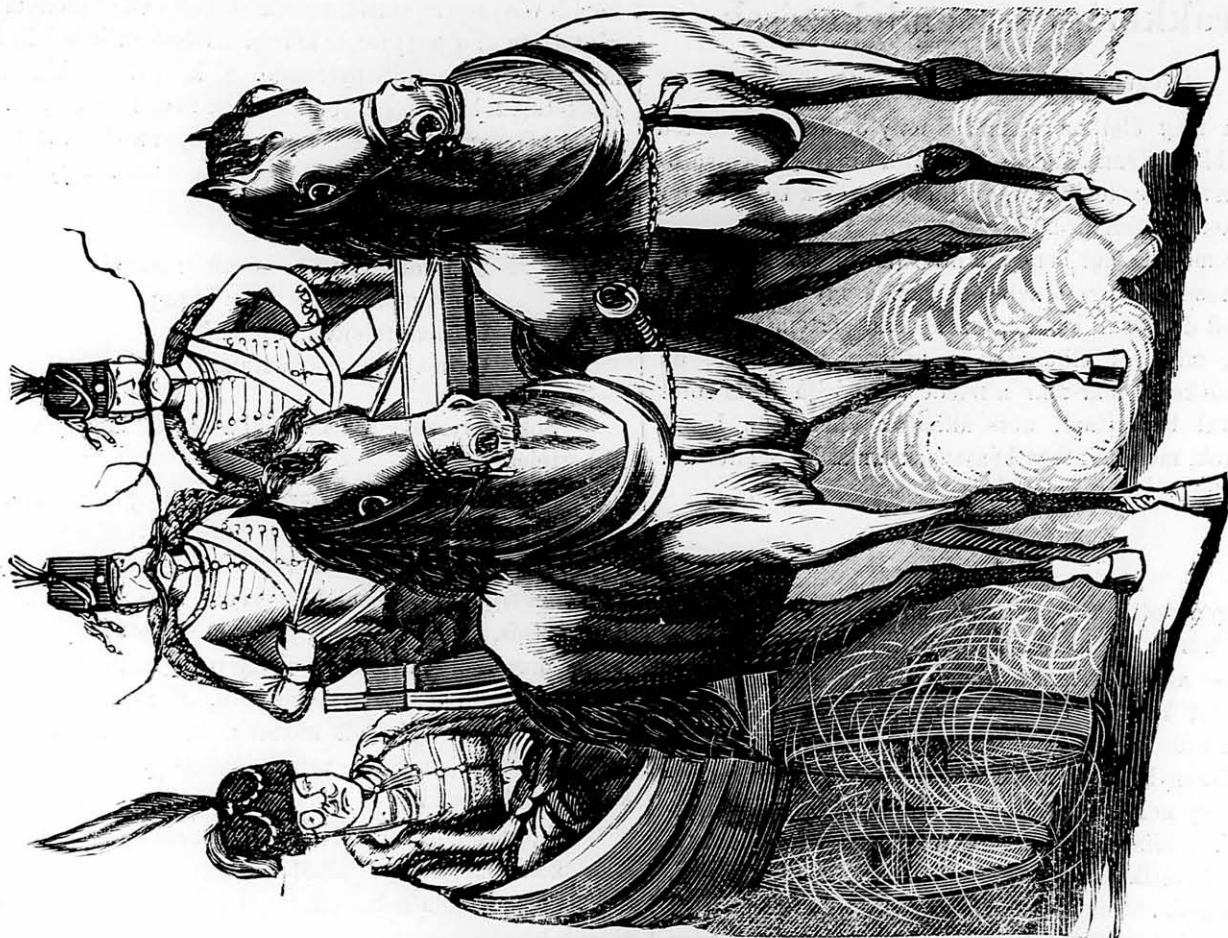
Áttilához pantalló,
Nem a magyarnak való!

Jaj de fáj! jaj de fáj! jaj de fáj a szívem érted!
Krinolinhoz meszelő,
Szolgálónak czipellő,
Szamárfejre pomádé,
Mind mostani parádé.

Gróf Bikficz.

Midón udvarolni megy.

Midón az udvarhoz megy.

Deákkori visszaemlékezések.

Szegény Pali!

Ha még életben volnál, a mily dühös természeted volt, — bizonyosan amerikai párbajra hinál ki ezen sorokat olvasva. De te nem vagy többé az élők között s így nem félhetek boszudtól.

De mortuis aut bene aut nihil (a holtakról vagy jót, vagy semmit), ez rettenetesen igaz, s így én, ha rólad holmi vad dolgokat közlök, bizonyosan sértem azon kegyeletet, melylyel elhunytak irányában tartozunk; de mivel emlékedet már-már a teledés éjszakája kezdi sötét szárnyaival beborítani, nem állhatok ellen azon benső parancsnak, mely mintegy kényszerít arra, hogy hamvaidd fölött emlékoszlopot emeljek.

* * *

Régen volt, nagyon régen, mikor mi Pápán együtt poétáskodtunk, — ha élnél bizonyitanád szende mosolyoddal, — akkor történt az, hogy te dicsőült lélek, saját sugallatodat követve elmentél Bönyre, minden felhatalmazás nélkül, karácsoni légátusnak, ez kitudódván, mily tesztült viszonyba jöttél az iskolai székkal; váltig bizonyítottad, hogy neked s nem nekik van igazuk. A sok argumentálásban kifáradva ezt dörögted a sedes füleibe: „Az urak nem követik Krisztus parancsát, a mint meg vagyon irva: elmenvén, tanítsatok minden népeket . . . ha Bönyre nem küldenek karácsoni légátust, szerencse, hogy nekem eszembe jutottak az igazságot szomjazó hivek, ha én el nem megyek, ki tudja, mennyi konkolyt hintett volna a gonosz az ur szántóföldébe. Ezen tettemért elismerést s nem törvény elébei idézést érdemelnék. Dixi!“ Ez érved győzött, s te kiiskolábolitva lettél.

Sajnálunk mindnyájan, nehezen nélkülöztünk téged, s csaknem egy hosszú év után én lehettem oly szerencsés, hogy pályatársaink közül első találkozhattam veled a herendi csárdában, hol te a karcostól föllekesülve magyaráztad a porcellányári cseh és morva munkásoknak azon hazánkra háromolt dicsőséget, melyet a herendi porcellán a világkiállításokon aratott. Hévvél fejtegetted azon felszámíthatlan hasznokat, melyek a különben haszonvehetlen vörös agyag mészszelei keverése által produkált masszának drága porcelláná égetéséből származnak; a munkások — kiket te az ipar apostolaiként éltetted — sehogy se bírtak megérteni, csupán jó igyekezeted felett mosolyogtak, s te utóbb fájdalmas mosolylyal fordultál felém, ezeket rebegvén ajkaid: „mily kár, hogy ezek a fiúk nem tudnak latinul, hogy gondolatimat Homér nyelvén közölhetném velök!“

Ujra pápai deák lettél. Az egész bagódeák classisban senki se tudta annyira vinni a cseresznyemag ropogtatás művészetét a pad alatt, mint te, s classicusok helyett Tatár Péter bátyád legendáit tanulmányoztad szépirodai szempontból. Megbántottalak egyszer érzékenyen, akaratom ellen, havi szigorlaton ki lettél szólítva, Horácod

nem lévén, tölem kértél, nekem se volt s szomszédom elől rántottam el a könyvet, te kiültél a felelő székbe büszkén, mint egy eminentiát nyerendő, a könyvbe tekintesz, s elsötétült tekintettel csapod földhöz nem Horácot, hanem Jókai kétszarvu emberét. Ez érzékeny megbántás volt, a párbajt bizonyosnak hittem, azonban irántami gyűlöletet szavak helyett ezen sorokban öntéd ki:

Söpredék nép nyomorult szavával
Miert mondjam e szót: harag.
De nem felejtéd el ökleimet
Ha majd megkaparitalak.

Sok cseresznyébe s barackba került, míg újra kibé-
kithettek.

Egyháztörténelmi vizsgán a régi presbiterek és diakonusokról feleltél, s tovább husz percnél fejtegetted a diakonusok s diakonissák közti különbséget, sehogy se bírtál kivergődni a témából, végre arra lyukadtál ki, hogy igenis, a fő különbség abban rejlett legyen, hogy a diaconus férfi volt, a diaconissa pedig nő.

Érettségi vizsgára készültünk, mi remegtünk s féltünk tőle, csak egy volt köztünk, ki bizton tekintett a kánikula elébe, s az te voltál, oh, hogy oly keservesen kellett csalódnod!

Kijöttél a teremből, valami borzasztót sejtettünk homlokod ráncieroglifjaiból s részvevőleg kérdezgettünk. Egressy tanulmányozhatta volna tőled a shakespearei alakok megtestesülését, a velencei zsidót s Lear királyt Jambusokban öntéd ki haragodat a censorok ellen, kik egy örült földrajzi kérdéssel akartak confusióba hozni, kérdezték tőled, hol van a Rubico-folyó? s te mint földrajzban jártas, azt felelted, hogy Rubico egy a ferrói délkör alatt lévő tengeri folyam, melyet Siciliát Madagascártól elválasztja s a mexikói tengeröbölben enyészik el. Kértem a tudományos világot, hogy nem bünt követt-e el a vizsgáló testület, midőn ezen új felfedezést nem méltányolva téged megbuktattak? Ujra egy shakespearei alak, Coriolán.

Sokáig tusakodtál azon gordiusi esomó megoldásán, hogy praeceptor légy-e vagy beállj Győri Mikének? Utóbb arra szántod el magad, hogy félévet rászánsz a javításra, de megmutatod, hogy pap leszel.

Én theologus lettem, s bent laktam az ó collegiumban, bent laktál te is; én az ötpacsirta nevű szobában pipáztam, te pedig a „Pordány Nr. X-ben“ ütötted fel fő hadi szállásodat.

Jajgattak a mendikások kormány-nádpálcád alatt, jaj volt nekik, ha kegyelmedet a gyárból esent kupakatlan pipákkal kieszközölni nem bírták.

Még lesznek a régi nemzedék közül olyanok, kik emlékeznek arra, hogy én akkoriban a „Házaló“ című collegiális lapnak szerkesztője, leírója stb. voltam. Történt azonban, hogy — félévi vizsgára készülvén — nem állíthattam ki a lapot szombat estére. Te Palikám, te voltál az, ki a zavarból kirántottál, vállalkoztál a lap

elkészítésére oly feltétellel, hogy abban csak saját esz-
metermékeid foglalhassanak helyet. Akkortáiban a Ja-
nitsárok végnapjait olvasád, s a szultán kétségbeejtő
helyzetén elkeseredve teremtettél egy elégiát, mely
később csupán önszerénységed miatt nem nyerhette el a
Kistaludy-társaságtól kitűzött jutalmat s érdem-koszorut.
Könyvelábadnak szemeim még ma is, annyi idő után,
ha az első érzékeny versszak eszembe jut, lévén a verse-
mény Arany Rákhel siralmára szabva :

Bibor pamlagodnak diványos redőin
Békén élvezed a próféta emlőin
Az igazak álmát.
Csibukod öbléből a dohány kiégett . .
Nem is várod azt, hogy reád törjön néped,
Jaj, de hogy is várnád ?

Nem eredeti és megható-e ez? A lap többi része
bölcészetiértekezlet volt a krumpliról, annak hasznairól,
tekintve a költészetrei befolyását is.

Együtt kerültünk később mindketten Tatába, ott
holmi idétlen félreértések miatt megszakadt régi barát-
ságunk fonala, én egy kis leánynál te pedig a gyümölcsös
kertekben kerestünk szórakozást. A most is fájdalmas
visszaemlékezéseket nem akarom föleleveníteni, de egyet
nem hagyhatok ki mégsem, az annyi lenne, mintha sir-
köved emlékverséből egy sor hiányzanék.

Egy gyepes-udvarban üldögéltél több kisasszonyt
mulattatva, azok egészen el voltak bűvölve társalgási
üggyességedtől, s te ezt észrevévén, hogy ez elragadtatást
megkoronázzad, örömsugárzó arccal kérdéd őket, hogy
eltalálnák-e, mihez hasonlít kis társaságotok; azok meg
nem felelhetvén, igen találóan mondád: „a ludfalkához,
én góvár vagyok, kegyetek pedig jérce-libák.

Nem folytathatom tovább, tatábani elválásunk óta
többé nem látalak. Én idegen országokba kerültem!
Szadovánál majdnem azok közé jutottam, mint a kik
te szeinted „apud inferorum“ vannak. Tovább mint
hat hosszú évig mit se hallottam felőled, csupán a múlt
napokban tudtam meg annyit, hogy meghaltál a világra
nézve, azaz meghalattad magadat, eltemetkezted egy bala-
tonvidéki faluba száraz káplánnak.

Siratlak édes Palim, s emlékednek kesergő könyve-
ket szentelek. Érzem dicsőült szellemet közellétét, hajam
szálai felállnak, mintha szellemmarkaiddal rángatnád.

Ha temetőd felé juttat sorsom, nem fogom elfeledni,
hogy tejfádra krumpliszár-koszorut ne helyezzek, mert
ezen nemes növénygyökérbogyóiból produkált nektárnak
mindig tisztelője valál.

Requiescat in pace!

Borzas Danyji.

Büdös pipitér.

(Mathias studiosus slovacus stultus.)

Az 1871-diki Barátfüleknapárban említe-
tik, hogy Páter Makutyi, mint a féle dühös bota-
nikus, azon törné fejét, hogy mikép lehetne Lon-
kayt, Szilágyi Virgillel össze párosítani illetőleg
oltani ?

A mixtura már elő állt, csak — hogy nem
Szilágyi Virgil adta hozzá a himport, hanem
Kuthen. Ha Linné élne, tán jobb nevet adna neki
mint Ludas Matyi.

A filozófus kutyája.

Pápai filozófus koromban volt egy vizsla
kutyám, koplalt ő is mint én.

Akkoriban még minden szak-studiomunkat
leirnunk kellett, nem akarták, vagy nem merték
tudós professoraink az általuk előadott tantár-
gyakat kinyomatni, s az ugysis sok tanulni való
elsajátítását még nehezebbé tették a legkörmöl-
tetéssel.

Iró asztalomon teküdt vagy hét iv filozófia,
elfeledtem onnan elpakolni; én elmentem lecz-
kére, kutyámat bezártam a szobába.

Lehet képzelni rémületemet, a mint haza érve
az asztalt üresen s kutyámat ládámön gubbasz-
kodva találtam. Megevett hét iv Kerkápoli — filo-
zófiát s meggebedt tőle.

Puskás toasztjaiból.

Köszöntelek téged már én ezen tusba . .

Rómába irt egyet, kettőt Korintusba.

Hogyha majd eljövend élted végórája:

Néz Veszprém-vármegye, Balaton tavára.

Hogyan biztatja a tatai ember lovát ?

Egy kis porció szénát köt a kocsirud elejére,
a ló iparkodik, hogy elérhesse azt, huz, hogy
mire beér Komáromba, akkorra meg is szakad.

A választási jog osztogatása.

(Igy történt volna, ha Tóth Vili választási javaslata meg nem bukott volna.)

Mi kell? mit akarsz?

— Szavazatjogot instálnék uram én is;

„Menj nyomorult! ha lyukad,

Ha kunyhód legalább

Nem három szobás, akkor

Nincs szavazatjog.“

„Kik vagytok? mit akartok?

— Hát mi bizony csizmadiák

Vónánk s szavazatjogot akarnánk. —

„Csizma-Diák! hol jár

Roncsolt eszetek? ha Diákok

Nem voltak — szamarum tullére

Az édes apátok!

Szurkos a kezetek . .

Nincs szavazatjog

Menjete!“

— Hát ha legényim szurkos keziből

Eszem a kenyeret?

„Ja ja . . akkor van szavazatjog

Tisztelt polgára hazámnak.

„Hát te Kovács! ki huszárinknak

Patkolsz lovakat? ütöd az

Üllöt és vasat, mit akarsz?

— Én is a szavaztrai képességet

Obajtom.

„Nix nutz, szenes kezed

A törvényt behintné korommal;

Van három legényed?“

— Van bizony.

„Ugy béne . . szavazó vagy.“

„Szent Genovéa! vaj mi oduból

Huzott ki az ördög?

Bőrbe tekert csontváz!

S hitvány példája fajunknak.

Oh árva szabó! te talán nem

Kérsz szavazatra jogot?“

— Hát már mért ne kérnék

Nekem is van téglázó vasam

Gyűszüm, tüm ollóm

Nekem a szavazatjog röffel kell.

„Röffel? nesze hát . . puff.

„Hát te Icig? bőrt venni jövel?

— Nüsch . . hát mogha nem ismér thán,

Hugy én az emán-khi-cibált

Szektába születtem!

„Hát szavazatjog kell neked is?

— Nüsch . . hát nem vagyuk én virilis?

„Ugy, hát van szavazatjog is.“

„Mészáros! kinek a husát méred?

A magadét? . . . vagy?“

— Nem bizony én, kérem, mint

Székálló vagyok itten.

„Akkor drága barátocskám!

Nem birsch szavazattal.“

— Hogy ne birnék, hiszen én

Nem az Icig, de a nemzet

Székállója vagyok rég. —

„Hát hogy hívnek öcsécském?

— Károly! —

„Bene benissimo!

Vegye csak a jegyzékbe amice!“

Palkó: mi van a kend gallérján Jankó?

Jankó: Hát az az asztrakán prém.

Palkó: Hát a prémen?

Jankó: Hát ugy tartom semmi.

Palkó: De igen, — még pedig egy Jellasich bolha.

Jankó: Ejnye szedte vette azt a Csáki szalmáján élösködő paripának a bőrét, bizonyosan Zsidó mellett ültem.

Palkó: És honnan képzeli kend, hogy épen zsidó mellett kellett volna ülni?

Jankó: Hát a „Mátyás-Diák“ közös iskolájából!

Zsiga pósta.

M. Gy-nek De-

breczenbe. Legyen

szives ön a szerkesz-

tőséggel (sub rosa)

nevét tudatni.

Munkatársainkhoz. Quous-
que tandem abutere patientia
nostra? Billegessétek a füleite-
ket atyámfiain, mert különben a
Matyi megharagszik.

K. D.-nek. Hát a kölesdi ho-
mok téged is eltakart?

